

Arrest

nr. 49 887 van 20 oktober 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C) nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 6 juli 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf om basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. PARDON, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 december 1998 dient verzoeker een asielaanvraag in. Op 14 december 1998 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing dient verzoeker een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op 28 december 1998 neemt de commissaris-generaal de beslissing dat verder onderzoek noodzakelijk is. Op 3 augustus 2000 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Tegen deze beslissing dient verzoeker een beroep in bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Op 8 februari 2001 neemt de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen eveneens de beslissing tot weigering van de erkenning van de hoedanigheid van

vluchteling. Verzoeker dient tegen deze beslissing een cassatieberoep in bij de Raad van State. Bij arrest van de Raad van State nr. 100 608 van 7 november 2001 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 26 maart 2001 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 6 september 2001 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Op 20 september 2001 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelt een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad van State tegen deze twee beslissingen. Bij arrest nr. 99 768 van 12 oktober 2001 wordt de tenuitvoerlegging van deze twee beslissingen geschorst. Op 25 oktober 2001 trekt verweerder deze twee beslissingen in. Bij arrest van de Raad van State nr. 135 896 van 11 oktober 2004 wordt geoordeeld dat er niet meer moet beslist worden over de opheffing van de schorsing van deze beslissingen bevolen bij arrest nr. 99 768.

Op 22 oktober 2001 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een nieuwe beslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf van 26 maart 2001. De aanvraag wordt ontvankelijk maar ongegrond verklaard. Tegen deze beslissing dient verzoeker een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State. Bij arrest nr. 131 353 van 12 mei 2004 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 3 augustus 2002 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 9 augustus 2003 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet. Op 28 oktober 2004 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij deze aanvraag ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 9 november 2004 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Op 1 april 2005 dient verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Op 3 mei 2005 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 25 november 2008 wordt in België de zoon van verzoeker geboren. De moeder is een tot tijdelijk verblijf gemachtigde vreemdeling van Congolese nationaliteit. De zoon van verzoeker heeft de Congolese nationaliteit.

Op 9 maart 2009 dient verzoeker een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf, nu op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 22 oktober 2009 actualiseert verzoeker deze aanvraag. Op 3 december 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Op 21 december 2009 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Op 18 januari 2010 worden deze twee beslissingen ingetrokken.

Op 20 januari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag van 9 maart 2009 onontvankelijk wordt verklaard. Op 1 februari 2010 wordt aan verzoeker gegeven om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissingen dient verzoeker een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest 41 857 van 19 april 2010 wordt het beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen.

Op 13 januari 2010 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 18 januari 2010 aangevuld met bijkomende stukken.

Op 6 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 27 juli 2010. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“ Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.01.2010 werd ingediend door:

*K., P. R. (R.R.: ...)
nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)
geboren te Kinshasa op (...)1968
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkene beweert in de onmogelijkheid te verkeren om een identiteitsdocument voor te leggen omdat het niet mogelijk is om via de Congolese ambassade in België een paspoort te bekomen. Betrokkene legt om dit te bewijzen een 'attestation de rupture de stock' voor. Er dient echter opgemerkt te worden dat dit document niet op naam van betrokkene staat. Bovendien duurde deze rupture de stock bij de Congolese ambassade te Brussel slechts van maart 2009 tot juni 2009. Betrokkene had dus voor de indiening van deze aanvraag om machtiging tot verblijf een halfjaar de tijd om een paspoort te bekomen via de ambassade.

Bovendien gebeurde deze aanvraag om machtiging tot verblijf meer dan zes maanden geleden en voegde verzoeker ook bij de aanvullingen geen paspoort toe. De administratie is verplicht om over te gaan tot een beslissing rekening houdende met alle relevante elementen waarover zij op dat ogenblik beschikt. Bovendien stelt de RW in zijn arrest nr. 26.814 d.d. 30.04.2010 het volgende: 'het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren'. Aangezien de identiteit van betrokkene voor onze diensten op geen enkele manier met zekerheid kan vaststaan, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag niet vervuld.

Verder legt betrokkene ook een formulier van aanvraag van een paspoort voor. Het feit dat betrokkene dit formulier heeft ingevuld kan niet weerhouden worden als geldige motivering daar dit schrijven geenszins een bewijs van identiteit of nationaliteit aantoonst. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om een aanvaardbaar identiteitsdocument voor te leggen. De motivering waarom betrokkene vrijgesteld zou zijn van de verplichting een kopie van het identiteitsdocument voor te leggen, kan hierdoor niet aanvaard worden door onze dienst. Derhalve is betrokkene niet vrijgesteld om de nodige identiteitsdocumenten voor te leggen.

Betrokkene legt ook een rijbewijs voor. Dit document kan niet door onze diensten aanvaard worden als zijnde een identiteitsdocument aangezien de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) vermeldt dat het voorgelegde identiteitsbewijs een identiteitskaart, een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel moet zijn.

Het door betrokkene voorgelegde stuk met name het attest van immatriculatie kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument. Het attest van immatriculatie dat betrokkene voorlegt dateert van 2001 en werd opgesteld door onze diensten op basis van de verklaringen van betrokkene zelf. Daarenboven wordt op het attest van immatriculatie letterlijk het volgende vermeld: Dit attest is geenszins een identiteitsbewijs, noch een nationaliteitsbewijs. Bovendien stelt de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden dooreen internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.

Bijgevolg dient betrokkene dringend gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem ter kennis gegeven op 20.09.2001.

2. Rechtspleging

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring indient tegen: *"1. de beslissing dd. 06/07/2010 om verzoek tot regularisatie art. 9 bis Vreemdelingenwet dd. 13/01/2010 onontvankelijk te verklaren. 2. het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 06/07/2010."*

Noch in bijlage bij het verzoekschrift, noch uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten van 6 juli 2010 is ter kennis gebracht. De Raad stelt vast dat waar verzoeker een verzoek tot nietigverklaring tegen het voornoemd bevel indient, het voorwerp van het beroep niet wordt aangetoond en dat bijgevolg ambtshalve wordt vastgesteld dat het beroep gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 6 juli 2010 niet ontvankelijk is.

In de mate verzoeker doelt op het bevel om het grondgebied te verlaten, hem ter kennis gebracht op 20 september 2001 verwijst de Raad naar de toepassing van artikel 39/57, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dat bepaalt dat het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet worden ingediend binnen een termijn van dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht. De Raad zou haar bevoegdheid overschrijden mocht zij een laattijdig ingesteld beroep toch ten gronde behandelen. Ambtshalve wordt vastgesteld dat het beroep tot nietigverklaring niet ontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker volgende uiteen:

"Schending van artikel 9 bis van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna genoemd - Vreemdelingenwet') - schending van de materiële motiveringsplicht.

Doordat DVZ stelt dat het verzoek « niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde resttitel. noch van een kopie van een nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde. »

En verder:

Verder legt betrokkene ook een formulier van aanvraag van een paspoort voor. Het feit dat betrokkene dit formulier heeft ingevuld kan niet weerhouden worden als geldige motivering daar dit schrijven geenszins een bewijs van identiteit of nationaliteit aantoont. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om een aanvaardbaar identiteitsdocument voor te leggen. De motivering waarom betrokkene vrijgesteld zou zijn van de verplichting een kopie van het identiteitsdocument voor te leggen, kan hierdoor niet aanvaard worden door onze dienst. »

Terwijl DVZ in een eerdere beslissing stelde (stuk 5) :

« Betrokkene toont niet op geldige wijze aan dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België. Betrokkene toont niet aan dat hij zich niet zou kunnen begeven naar de Congolese Ambassade te Brussel (Maria Van Bourgondiëlaan 30, 1000 BRUSSEL) om alzo een paspoort te bekomen, noch dat hij hiertoe al de nodige stappen heeft ondernomen. »

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft dus in een eerdere beslissing voorgehouden dat verzoeker "zich maar tot zijn ambassade moest wenden om daar een paspoort aan te vragen".

Nu verzoeker bewijst dat hij dit gedaan heeft (zie aangetekend schrijven dd. 18/01/2010 houdende attest waaruit blijkt dat verzoeker bij de Congolese Ambassade een paspoort heeft aangevraagd en betaalbewijs van de kosten daarvan) houdt DVZ laconiek voor dat dit toch nog onvoldoende zouden zijn (?).

Dat zulks niet ernstig is :

- verzoeker heeft zich tot de Congolese ambassade gewend precies omdat DVZ daarom uitdrukkelijk verzocht in een eerdere beslissing; DVZ stelde dit als voorwaarde voor onvankelijkheid van de regularisatieaanvraag.

- zoals verwacht reageert de ambassade niet op de aanvraag van verzoeker; de Dienst Vreemdelingenzaken - als gespecialiseerde overheidsinstelling - is van de problematiek van niet afleveren van paspoorten bij de Congolese Ambassade op de hoogte (of dient dit minstens te zijn).

Uit de stukken van verzoeker blijkt dat DVZ deze kennis heeft uit andere dossiers (zie stuk 4 : gelijkaardig dossier).

In een gelijkaardig dossier (zie stuk 4) aanvaardt de Dienst Vreemdelingenzaken nochtans de onmogelijkheid van de verzoekende partij om aan een identiteitstuk te geraken. Er blijkt dat de verzoekende partij in dat dossier - net zoals verzoeker nu - via de Congolese Ambassade geen identiteitsstukken kon bekomen.

In tegenstelling tot hetgeen DVZ beweert heeft verzoeker dus wel degelijk thans "alles in het werk gesteld om een aanvaardbaar identiteitsdocument voor te leggen".

Hij is naar de Ambassade geweest alwaar men hem kennelijk niet een paspoort bezorgt en verder legt hij zijn attest immatriculatie neer, zijn rijbewijs, de geboorte-akte van zijn zoon, zijn attesten van vakantiegeld etc. Verzoeker mag in België de meest verregaande rechtshandelingen stellen: zijn identiteit staat vast voor het erkennen van kinderen, voor het betalen van belastingen, om te gaan werken ...

De houding van de Dienst Vreemdelingenzaken is in dit dossier niet ernstig.

Het verzoekschrift van verzoeker voldoet aan alle formele vereisten zoals voorzien door de Vreemdelingenwet (zie ook de vereisten in de omzendbrief dd. 21/6/2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006) :

De motivatie van Dienst Vreemdelingenzaken is bijgevolg niet afdoende: zij is in strijd met haar eerdere beslissing dd.20/01/201 en in strijd met de materiële motiveringsplicht.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2 Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Uit artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van openthoud in het buitenland.

Artikel 9bis, § 1 van dezelfde wet bepaalt evenwel dat in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, deze machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Het tweede lid van dezelfde paragraaf bepaalt de gevallen waarin de voorwaarde betreffende het beschikken over een identiteitsdocument niet van toepassing is.

De bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen onderscheiden te worden twee situaties, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of wiens toelaatbaar cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoont dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer* 2006-2007, nr. 2478/001, p. 33).

Uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;

2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een verblijfsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

Uit hetgeen hierboven werd uiteengezet, blijkt dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren.

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is de aanvraag tot machtiging tot verblijf als niet ontvankelijk afgewezen omdat de aanvraag niet vergezeld ging van een afschrift van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of van de nationale identiteitskaart, hetzij van de motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet. Dit is het determinerend motief.

Verzoeker betwist dit motief. Verzoeker verwijst naar de vorige beslissing waarbij zijn aanvraag onontvankelijk verklaard werd en waarin verweerder hem verweet zich niet te hebben gewend tot de ambassade om daar een paspoort aan te vragen. Thans bewijst verzoeker dat hij zich tot de ambassade heeft gewend en houdt verweerder laconiek voor dat dit toch nog onvoldoende zou zijn. In tegenstelling tot hetgeen verweerder beweert, heeft verzoeker thans alles in het werk gesteld om een aanvaardbaar identiteitsdocument voor te leggen.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing hierover het volgende wordt overwogen:

“Betrokkene beweert in de onmogelijkheid te verkeren om een identiteitsdocument voor te leggen omdat het niet mogelijk is om via de Congolese ambassade in België een paspoort te bekomen. Betrokkene legt om dit te bewijzen een 'attestation de rupture de stock' voor. Er dient echter opgemerkt te worden dat dit document niet op naam van betrokkene staat. Bovendien duurde deze rupture de stock bij de Congolese ambassade te Brussel slechts van maart 2009 tot juni 2009. Betrokkene had dus voor de indiening van deze aanvraag om machtiging tot verblijf een halfjaar de tijd om een paspoort te bekomen via de ambassade. (...)

Verder legt betrokkene ook een formulier van aanvraag van een paspoort voor. Het feit dat betrokkene dit formulier heeft ingevuld kan niet weerhouden worden als geldige motivering daar dit schrijven geenszins een bewijs van identiteit of nationaliteit aantoont. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om een aanvaardbaar identiteitsdocument voor te leggen. De motivering waarom betrokkene vrijgesteld zou zijn van de verplichting een kopie van het identiteitsdocument voor te leggen, kan hierdoor niet aanvaard worden door onze dienst. Derhalve is betrokkene niet vrijgesteld om de nodige identiteitsdocumenten voor te leggen.”

De Raad stelt vast dat het motief in de beslissing dat het ‘attestation de rupture de stock’ niet op zijn naam staat en dat deze ‘rupture de stock’ slechts tot juni 2009 heeft geduurd, niet wordt betwist door verzoeker in zijn verzoekschrift, laat staan wordt weerlegd. Ook het motief in de beslissing dat het formulier van aanvraag van een paspoort door verzoeker is ingevuld en aldus geen bewijs van identiteit of nationaliteit aantoont, wordt niet betwist door verzoeker, laat staan weerlegd. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat de hoger geciteerde motivering in de beslissing kennelijk onredelijk zou zijn.

Waar verzoeker stelt dat het motief niet ernstig is omdat verweerder op de hoogte is van de problematiek van het niet-afleveren van paspoorten door de Congolese ambassade of dit minstens dient te zijn, merkt de Raad op dat de bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, op de aanvrager rust. Verzoeker ontkent niet dat het door hem ingediende stuk ‘attestation de rupture de stock’ niet op zijn naam staat en dat deze ‘rupture de stock’ slechts tot juni 2009 heeft geduurd. De omstandigheid dat verweerder op de hoogte is of zou moeten

zijn van de problematiek van het niet-afleveren van paspoorten door de ambassade doet hieraan geen afbreuk aangezien de bewijslast bij de aanvrager ligt en elk dossier afzonderlijk wordt onderzocht. Verweerder is in de beslissing van oordeel dat verzoeker met het document 'attestation de rupture' de stock' dat niet op zijn naam is opgesteld, niet aantoonde dat verzoeker zelf zich heeft gewend tot de ambassade ten einde een paspoort of identiteitsdocument te bekomen. Bovendien merkt de Raad nogmaals op dat volgens verweerder dit gebrek aan stock een probleem was van maart 2009 tot juni 2009 en dat verzoeker nog meer dan een half jaar restte om een paspoort te bekomen. Verzoeker betwist deze motieven niet in zijn verzoekschrift. Waar verzoeker aldus beweert inspanningen te hebben gedaan om een paspoort te bekomen via de ambassade maar van deze inspanningen geen overtuigende bewijzen aanlevert, is het niet kennelijk onredelijk dat verweerder oordeelt dat verzoekers motivering om te worden vrijgesteld van het voorleggen van de nodige identiteitsdocumenten niet wordt aanvaard.

Verzoeker verwijst naar een "identiek dossier" waar de onmogelijkheid werd aanvaard om een identiteitsstuk voor te leggen. Verzoeker verwijst naar de stukken bijgevoegd aan het verzoekschrift, met name de aanvraag om machtiging tot verblijf voor die andere persoon en de beslissing waarbij verblijfsrecht is gegeven aan die persoon. De Raad stelt vast dat met betrekking tot deze andere persoon door verweerder de inspanningen die werden gedaan om een paspoort te bekomen via de ambassade werden aanvaard terwijl dit met betrekking tot verzoeker niet is aanvaard omdat het ingediende overtuigingsstuk niet op naam van verzoeker is en omdat verzoeker meer dan een half jaar had om na deze 'rupture de stock' alsnog een paspoort te bekomen, hetgeen niet wordt betwist of weerlegd door verzoeker. De stelling dat het om een "identieke zaak" gaat, wordt bijgevolg niet aanvaard. Bovendien is de stelling dat verweerder in gelijkaardige zaken anders zou beslist hebben niet relevant vermits elke dossier individueel wordt onderzocht en de bewijslast bij de aanvrager ligt dat hij inderdaad de nodige inspanningen zou hebben gedaan, dat deze vruchteloos bleven en dat hij hierdoor in de onmogelijkheid zou zijn om de identiteitsdocumenten voor te leggen. Verzoeker toont niet aan dat de motivering in de beslissing niet afdoende is noch dat de houding van verweerder niet consequent zou zijn.

Ten slotte verwijst verzoeker naar het door hem ingediende attest van immatriculatie, rijbewijs, geboorte-akte van zijn zoon en attesten vakantiegeld en stelt dat hij in België de meest verregaande rechtshandelingen mag stellen.

De Raad stelt vast dat uit de motivering in de beslissing: "*Betrokkene legt ook een rijbewijs voor. Dit document kan niet door onze diensten aanvaard worden als zijnde een identiteitsdocument aangezien de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) vermeldt dat het voorgelegde identiteitsbewijs een identiteitskaart, een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel moet zijn.*

Het door betrokkene voorgelegde stuk met name het attest van immatriculatie kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument. Het attest van immatriculatie dat betrokkene voorlegt dateert van 2001 en werd opgesteld door onze diensten op basis van de verklaringen van betrokkene zelf. Daarenboven wordt op het attest van immatriculatie letterlijk het volgende vermeld: Dit attest is geenszins een identiteitsbewijs, noch een nationaliteitsbewijs. Bovendien stelt de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden dooreen internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.", blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de door verzoeker ingediende stukken aan de hand van de welke hij zijn identiteit en/of de onmogelijkheid om het identiteitsdocument voor te leggen, wenst aan te tonen. Verweerder concludeert dat de identiteit van verzoeker op geen enkele manier met zekerheid vaststaat en dat de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet is vervuld. Door te wijzen op de "*verregaande rechtshandelingen*" die verzoeker in België mag stellen, weerlegt hij dit motief niet.

De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn betoog in het verzoekschrift geen elementen aanbrengt die de onwettigheid van de bestreden beslissing tot gevolg kunnen hebben. De Raad merkt op dat verzoeker met het aangevoerde betoog op generlei wijze aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde volstaat niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen.

De schending van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringplicht wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van het gelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Ter adstruering van het tweede middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Doordat DVZ stelt dat aan het verzoek dd. 13/01/2010 « niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van een nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde. »

En verder:

Verder legt betrokkene ook een formulier van aanvraag van een paspoort voor. Het feit dat betrokkene dit formulier heeft ingevuld kan niet weerhouden worden als geldige motivering daar dit schrijven geenszins een bewijs van identiteit of nationaliteit aantoont. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om een aanvaardbaar identiteitsdocument voor te leggen. De motivering waarom betrokkene vrijgesteld zou zijn van de verplichting een kopie van het identiteitsdocument voor te leggen, kan hierdoor niet aanvaard worden door onze dienst. »

Terwijl DVZ in een vorige beslissing motiveerde:

« Betrokkene toont niet op geldige wijze aan dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België. Betrokkene toont niet aan dat hij zich niet zou kunnen begeven naar de Congolese Ambassade te Brussel (Maria Van Bourgondiëlaan 30, 1000 BRUSSEL) om alzo een paspoort te bekomen, noch dat hij hiertoe al de nodige stappen heeft ondernomen. »

DVZ stuurde verzoeker dus zelf naar de Ambassade om aldaar een aanvraag tot een paspoort te doen en daarvan de stukken mee te delen; Nu verzoeker bewijst dat hij deze aanvraag deed, houdt DVZ voor dat dit toch niet zou volstaan en verzoeker "alles in het werk dient te stellen om een aanvaardbaar identiteitsdocument voor te leggen."

Verzoeker heeft echter alles in het werk gesteld om dit te doen. Hij heeft zich tot zijn Ambassade gewend en legt verder een stukkenbundel neer waaruit zijn identiteit blijkt. Verzoeker mag kinderen erkennen op zijn naam, hij mag werken en belastingen betalen etc. Hiervoor staat zijn identiteit kennelijk vast.

Het is verzoeker een volkomen raadsel wat hij nog meer moet doen om aan te tonen dat hij "alles in het werk stelt om een aanvaardbaar identiteitsdocument voor te leggen", maar zich in de onmogelijkheid bevindt om dit te bekomen.

Dat de bestreden beslissing bijgevolg indruist tegen het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.4 Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Uit de bespreking onder het eerste middel is reeds gebleken dat verzoeker zijn aanvraag vergelijkt met een aanvraag die niet gelijkaardig is aan de zijne. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat het ingediende overtuigingsstuk niet op naam van verzoeker is en verzoeker meer dan een half jaar restte om na de door hem vermelde 'rupture de stock' alsnog een paspoort te bekomen. Deze motivering wordt door verzoeker niet betwist of weerlegd. Verzoeker brengt bijgevolg geen concrete gegevens aan die zouden aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als hemzelf op een andere wijze werden behandeld. De schending van het gelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de

burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). Verzoeker toont niet aan dat er *in casu* zou zijn afgeweken van een vaste gedragslijn of dat hem toezeggingen of beloften werden gedaan. De schending van het vertrouwensbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). Uit de bespreking onder het eerste middel blijkt dat verzoeker een schending van dit beginsel niet met concrete gegevens aantoont.

Het tweede middel is ongegrond.

3.5 In het derde middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Doordat DVZ stelt dat aan het verzoek dd. 13/01/2010 « niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van een nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde. »

En verder:

Verder legt betrokkene ook een formulier van aanvraag van een paspoort voor. Het feit dat betrokkene dit formulier heeft ingevuld kan niet weerhouden worden als geldige motivering daar dit schrijven geenszins een bewijs van identiteit of nationaliteit aantoont. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om een aanvaardbaar identiteitsdocument voor te leggen. De motivering waarom betrokkene vrijgesteld zou zijn van de verplichting een kopie van het identiteitsdocument voor te leggen, kan hierdoor niet aanvaard worden door onze dienst. »

Terwijl DVZ in een vorige beslissing motiveerde:

« Betrokkene toont niet op geldige wijze aan dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België. Betrokkene toont niet aan dat hij zich niet zou kunnen begeven naar de Congolese Ambassade te Brussel (Maria Van Bourgondiëlaan 30, 1000 BRUSSEL) om alzo een paspoort te bekomen, noch dat hij hiertoe al de nodige stappen heeft ondernomen. »

Dat DVZ dus in een vorige beslissing verlangde dat verzoeker zou aantonen dat hij de nodige stappen had gezet bij de Congolese Ambassade om aan een paspoort te geraken.

Nu verzoeker aantoont dat hij dit heeft gedaan, wijst DVZ zijn aanvraag toch opnieuw af stellende dat dit toch niet voldoende zou zijn (??).

Het redelijkheidsbeginsel vereist dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die bij afweging van de betrokken belangen door ieder andere redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen aanzien en aanvaarden.

Dat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.

Dat DVZ thans enkel een proceduremiddel zoekt om verzoeker - die onder de toepassingsvoorwaarden valt van de instructie dd. 19/7/2009 inzake "Prangende humanitaire situaties" en duurzame lokale verankering" - alsnog niet te regulariseren.

Dat de bestreden beslissing dus ook de zorgvuldigheidsplicht schendt.

Dat DVZ echter de bestreden beslissingen kennelijk heeft genomen zonder zorgvuldig onderzoek.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.6 De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Uit de bespreking onder het eerste middel is reeds gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris in alle redelijkheid tot de conclusie is gekomen dat verzoeker geen identiteitsdocument heeft voorgelegd en geen geldige motivering heeft gegeven die hem hiervan zou vrijstellen. Gelet op de analyse van de voorgaande middelen blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de bespreking onder het eerste middel is gebleken dat de gemachtigde op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Waar verzoeker aanvoert dat hij “*onder de toepassingsvoorwaarden valt van de instructie dd.19/7/2009*” merkt de Raad op dat deze instructie werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009. Verzoeker kan zich niet beroepen op deze vernietigde instructie.

Het derde middel is ongegrond.

3.7 Verzoeker voert in het vierde middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Doordat de bestreden beslissingen aan verzoeker een legaal verblijf ontzeggen en hij het land uitgewezen wordt.

Terwijl verzoeker in toepassing van artikel 8 E.V.R.M. recht heeft op eerbiediging van zijn familie- en gezinsleven.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg en de Raad van State passen art.8 E.V.R.M. toe in het kader van regularisatieprocedures.

Cfr. de rechtspraak EHRM Marckx t. België 13 juni 1979; EHRM 21 juni 1988 Berrehab t. Nederland; EHRM 9 april 1996 Adegbie t. Oostenrijk en EHRM 26 maart 1992 Beljoudi t. Frankrijk.

Er dienen in dat geval aan twee voorwaarden te worden voldaan: er dient een bloed- of aanverwantschap te bestaan, en de familiale band dient voldoende hecht te zijn.

Verzoeker beroept zich op de band tussen zichzelf en zijn zoontje, en tussen zichzelf en zijn partner.

Terzake kan verwezen worden naar rechtspraak van het Europees Hof die bijvoorbeeld in de zaak CHORFI stelt dat de relatie tussen minderjarige kinderen en hun ouders steeds valt onder het begrip 'gezinsleven'.

Terugkeren naar zijn land van herkomst is voor verzoeker onmogelijk.

Enerzijds loopt verzoeker het risico om er gearresteerd te worden (er zijn dagelijks meldingen van ernstige onlusten in CONGO) en anderzijds zou dit hem noodzaken tot het achterlaten van zijn gezin.

Het is van belang dat het kind van verzoeker contact houdt met zijn vader voor de ontwikkeling van zijn persoonlijkheid.

De bestreden beslissingen schenden artikel 8 E.V.R.M.”

3.8 Het begrip “gezinsleven” in artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoeker samenwoont met zijn Congolese partner en dat ze samen een kind hebben zodat hieruit afgeleid kan worden dat verzoeker, zijn partner en hun kind beschouwd dienen te worden als een “gezin” in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging *in casu* minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van ‘s lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door meer in het bijzonder de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoeker in het kader van de eerbied voor zijn gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds.

Verzoeker betwist niet dat de inmenging is voorzien bij wet en wordt gerechtvaardigd door één of meerdere van de belangen vermeld in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker laat na *in concreto* aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in zijn familiaal leven zou uitmaken en dat zijn private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107). In wezen verwijst verzoeker in het middel naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens maar hij toont niet met concrete gegevens aan dat hij zich in dezelfde situatie bevindt, noch dat deze rechtspraak toepasbaar zou zijn op zijn eigen situatie. De Raad wijst erop dat uit de stukken van het dossier blijkt dat zowel verzoekers partner als hun kind de Congolese nationaliteit hebben en dat verzoeker niet aantoonde dat zij zich in de onmogelijkheid bevinden om verzoeker eventueel te vergezellen naar het land waarvan zij allen de nationaliteit hebben.

Daarnaast wijst de Raad erop dat de asielaanvraag van verzoeker werd afgewezen. Zijn vrees voor vervolging in zijn land van herkomst werd derhalve reeds onderzocht. Verzoekers verwijzing naar “dagelijkse meldingen van ernstige onlusten in Congo” en “het risico om er gearresteerd te worden” doen hieraan geen afbreuk.

Bijgevolg dient te worden besloten dat de aangehaalde rechtspraak geen afbreuk doet aan de motivering van de bestreden beslissing. Tevens dient te worden gesteld dat de bestreden beslissing één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden nastreeft en door de wet is voorzien en dat de verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van ‘s lands openbare orde en nodig is in een democratische samenleving. Het feit dat verzoeker een partner en kind heeft die tot tijdelijk verblijf in het Rijk gemachtigd zijn, geeft geen automatische toekenning van het recht op verblijf. De bestreden beslissingen strekken er niet toe het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. De eerste bestreden beslissing houdt enkel in dat verzoeker bij zijn aanvraag geen kopie heeft bijgevoegd van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel noch van een kopie van de nationale identiteitskaart noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet. De eerste bestreden beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven doch verklaart louter zijn aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

De bestreden beslissingen hebben evenmin tot gevolg dat verzoeker definitief van zijn partner en kind wordt gescheiden. Uit de tweede bestreden beslissing vloeit enkel voort dat hij tijdelijk uit het land wordt verwijderd met de mogelijkheid om er terug te keren nadat hij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten. In het licht van deze feitelijke en juridische situatie en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid en zijn gemachtigde, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de *in casu* vermeende inmenging in het familiaal leven van

verzoeker niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft een correcte toepassing gemaakt van de terzake geldende wettelijke bepalingen.

Verzoeker maakt met zijn betoog de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Het vierde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN